

SAMOBORSKI LIST

12126

KR. SVEUČILIŠNA BIBLIOTEKA

Ljetovališni vjesnik

U ZAGREBU

„Samoborski list“ izlazi 1. i 15. u mjesecu.
PRETPLATA na cijelu godinu stoji K 4.—, na po godine K 2.—, a na četvrt godine K 1.—. S poštom stoji 48 filira na godinu više, a u Americu K 1.40 na godinu više. Pojedini broj stoji 20 filira.

Odgovorni urednik: Dr. Mijo Juratović.

Uprava se nalazi u Šmidhenovoj ulici broj 22, a otpравништво u „Samoborskoj tiskari“ S Šeka, trg Leopolda Salvatora.

OGLASE prima uprava, a plaća se za petlini redak u redakcijskom dijelu po 20 fil. u oglasnom 10 fil. Za oglas koji se više puta uvršćuju, daje se znatan popust. 7)
Novci se šalju upravi, a rukopisi uredništvu „Samob. lista“. Neplaćena se pisma ne primaju. Rukopisi se ne vraćaju.

GODINA II.

U Samoboru, 1. siječnja 1907.

BROJ I.

K novoj godini.

I opet je prošla jedna godina. Izgubila se kano sitna kaplja u golemom nevidljivom moru, što ga zovemo vječnost. U ovome času, kadno se rastadosmo sa starom godinom, a polazimo u susret novoj, razne nam se nameću misli, a sve kao da se stapaju opet u jednu misao, koja se od sviju najače ističe i javlja u pitanju: A kako će nam biti u godini 1907.? Hoće li biti bolje?

Uzalud bismo se trudili, da na to pitanje ma i koliko kušamo odgovoriti. Ono je sahranjeno u tajnovitom krilu budućnosti. Bolje će biti, da ogleđamo svoju prošlost, ne bismo li po njoj mogli preudesiti daljni svoj rad tako, da nas stanu pozdravljati u godini 1907. svijetliji i vedriji dani. Tako čini svaki pojedinac čovjek, koji se bavi bilo kakovim poslom, pa to činimo sada evo i mi, završivši prvo godište „Samoborskog lista“. Trijeznom razborom prosudujemc naše prilike onako kakove jesu, pa nam nije ni najmanje do toga, da sebi kroz prste pregledamo, niti da prikazujemo i šta crnje nego doista jest. Ne činimo to sa željom, da se o koga zadijevamo ili da koga prekoravamo. Nipošto! Nego to činimo, da ispunimo svoju dužnost, kojoj je samo ta jedina svrha, da nestane iz naših prilika onih crnih točaka, koje nas tako nemilo diraju i koje poput grdnih disonanca vrijeđaju patriotsko čuvstvo svakoga pravoga Samoborca. Ne mislimo kod toga raščinjati sav naš socijalni život, već ćemo se zadržati samo kod prilika, koje diraju naš list, jer su i one vjeran odraz toga života.

Kada smo se ono pred godinu dana zakanili, da nanovo pokrenemo „Samoborski list“, koji je dotadanji njegov vlasnik i urednik napustio, znali smo unaprijed, da uzimljemo na sebe teško breme. Ali da naš Samobor u kulturnom napretku ne zaostane, da nas po-

tomstvo naše ne obijedi s nemara i natražnjaštva, osjećali smo, da nam rodoljubna svijest naša ne dopušta, da zapustimo i zanemarimo list, koji se od prvoga početka svoga počeo lijepo razvijati. I primismo se zato ovoga mučnoga i nimalo ugodnoga posla. Primismo se ga s tom jedinom nakanom, da njime koristimo Samoboru i njegovoj djeci, koja se griju na domaćem ognjištu i onoj, koja se biju po dalekoj tudini, donoseći joj vijesti iz miloga zavičaja. A da list bude osiguran s materijalne strane, bila je briga posebnoga odbora nekolicine građana.

Naš je dakle list osnovan od početka svoga na skroz građanskom osnovu, zadahnut je čistim građanskim duhom, a svrha mu je unapređivanje interesa Samobora i njegova građanstva i okoline.

Sve je ovo moralo u nama probuditi ufanje, da će i građanstvo bez razlike zvanja radosno vršiti svoju dužnost, te nas i materijalno i moralno poduprijeti u našem nastojanju, kako bismo i mi mogli u svakom pogledu što savjesnije i bolje riješiti svoju zadaću.

Žalibože u tom smo se prevarili. Na stotine ima obitelji, koje doduše vole čitati naš list, ali ne mare u tu svrhu žrtvovati na čitavu godinu 4 K. A ipak imade među takovima i ljudi inteligentnih. Ova činjenica jasno nam dokazuje neshvaćanje naših patriotskih dužnosti i kod naobraženijih ljudi. A zar možemo onda šta boljega tražiti u prosta čovjeka, koji se bori s teško zasluženom krajcarom?! Nastojimo, da pobijamo nepismenost i da širimo među narodom prosvjetu, a ipak kako slabo podupiramo ono sredstvo, po kojem narod najlakše zavoli knjigu, a to su novine. I naša je bila želja, da „S. l.“ što više raširimo među seljački puk naše okoline, pa smo se i u tome uzdali čvrsto u pomoć naše okolišne inteligencije, koja bi tim poslužila ne samo nama, nego još više narodu, sprijate-

ljivši ga s listom, u kojem nalazi štivo za nj zanimljivo a i poučno, pa može da se ne samo pozabavi, već i pouči. Naviknuvši se jednoč na čitanje novina, radije bi posezao i za drugim knjigama, a time bi eto onda i inteligencija ovršila patriotsku svoju dužnost i doprinijela mnogo pučkoj prosvjeti.

Ali i u tom nijesmo bili ni najmanje srećni. Moglo bi se doduše misliti, nije li možda naš list bio tako loš, te nije zavrijedio nikakove pomoći. Možda je zastranio od svoga programa? Ne ćemo, da sami o sebi izričemo sud, nego to prepuštamo objektivnoj kritici, koju možemo mirne duše da podnesemo. Svijesni smo si potpuno, da se ni časa i ni u čem nijesmo odaljili od prvotnoga njegova programa. Što više, mi smo ga preuzevši u svoje ruke i znatno proširili, a tim opet i povećali troškove oko izdavanja lista.

Za sadržaj njegov napose smo vodili brigu, da bude takav, da ga mogne i dijete primiti u ruke, a da mu ne sablazni mladu dušu.

Pa uza sve to ne samo da nijesmo dobivali ni materijalne a ni moralne pomoći, kako smo se nadali i kako to obzirom na svrhu pravom možemo tražiti, nego na protiv doživjesmo i mnogo gorkih. Nijesmo ih iznijeli na javu, a ne ćemo ni sada. Tek velimo: nije lijepo, da svoj ne poštuje svoje, a još manje je to patriotski. Lijepo veli narod naš: „Ako je i rđa, moja je“, pa treba da svoj svoje pomaže, jer samo zajedničkom pomoći treba da se stvar ojača, nadopunjuje i usavršuje. Više očiju više vidi, više ušiju više čuje, više ljudi više znađe, a više njih i više može da uradi. To bi trebalo da upamte svi naši prijatelji, koji vole koječemu prigovarati. Ako nijesmo mi mogli na sve dospjeti, trebali su zamočiti pero i priskočiti nam u pomoć, pa bi tako ispunili svoju patriotsku dužnost. U redu za narodnu prosvjetu svjema nam je zajednička dužnost, pak treba

Dr. Boranić:

Sredovječne ograde u samoborskoj okolini.

Iz različnih pismenih spomenika doznajemo, da je u srednjem vijeku bilo osobitih ograda, koje su bile podignute ponajviše od drva, a služile su zato, da se njima omeđe pojedine oblasti ili čitave zemlje. Takve su se ograde nazivale latinskom riječi „indagines“. Povjesnička su istraživanja dokazala, da je u 13. i 14. vijeku više takvih ograda bilo na međama kraljevine Ugarske. Na mjestima, gdje je kroz ogradu vodio put u inozemstvo, obično su bila podignuta vrata, koja je čuvala vojnička posada.

Odlučni naš povjesnik Vj. Klaić pokazao je u raspravi, koja je priopćena u VII. svesku „Vjesnika hrv. arheološkoga društva“, da je ovakvih ograda (indagines) bilo i u Hrvatskoj. On ih je po različitim starim spisima ustanovio na pr. u području gore Ivančice i Kalnika u Zagorju, između Save i Kupe u negdašnjoj podgorakoj župi, u Španiji modruškoj ispod Gvozda i drugdje. Naše će čitače najviše zanimati, kad saznadu, da je takvih ograda bilo i u okolini samoborskoj.

Prvi put se naše „indagines“ spominju god. 1251. u ispravi kralja Bele IV. On je natime okićkomu knezu

Ivanu, sinu Irlavljjevu, poklonio brdo Lipouch (Lipovec), da na njemu sagradi grad. Pošto je knez Ivan doista grad sagradio, darovao mu je kralj i zemlju ispod grada, po imenu Bregana, bez koje ne bi mogao rečeni grad uzdržavati. U ispravi se navodi međa te zemlje pa se kaže, da ide „prema brdu Ostruz (Oštrc), odakle se spušta k potoku, koji utječe u Gradnu, a odavde dolazi do ograda (indagines) i dopire do rijeke Zave (Save), gdje su susjedi Nijemci“.

Još se više govori o samoborskim ogradama u drugom pismu, koje potječe iz godine 1280. Te godine rečeni knez Ivan, sin Irlavljjev, daje cistercijskomu samostanu sv. Marije u Brezovici „svoju zemlju, koja leži u blizini Samobora oko crkve sv. Helene“. Za među ove zemlje veli se, da teče „ispod brda Strazniverh“ (Stražnjik), . . . ulazi na put, koji vodi na rečeni Strazniverh, . . . tim putem udara na sjever, a idući dalje obilazi dvije doline te se hvata ograde i tekući uz nju dolazi do Teluk-a, ogradnih vrata, odakle se okreće na lijevu ruku prema sjeveru . . . te se spušta sve do staroga ribnjaka, koji leži kraj crkve sv. Helene, a pri kraju rečenoga ribnjaka opet ulazi u ogradu, teče uz nju i dopire do ugla ograde, odakle

*) Iz ovoga se vidi, da brdo Stražnjik nije dobilo svoje ime po tom, što su na njemu bile nekoč straže, kako se općeno misli, već se ono prvobitno zvalo Stražnji vrh. Prema tome valjalo bi ga danas pravilno pisati: Stražnjik.

skreće prema jugu i dolazi do mjesta, koje se zove Mlak . . .“

O vratima, koja se spominju pri određivanju ovih međa, imamo još jednu vijest iz godine 1284. Te je godine kralj Ladislav IV. Kumanac poklonio knezu Ivanu, sinu Irlavljjevu, za njegove velike zasluge u ratu s Tatarima i s češkim kraljem Otokarom II. „kraljevski grad Samobor . . . zajedno s dačom (tributum) od vrata, koja se nalaze blizu toga grada na međi kraljevine“.

Po ovim podacima — veli Vj. Klaić — posve je izvjesno, da su se ograde (indagines) prostirale oko Bregane prema selu sv. Helene, a svakako između Save i ceste, koja vodi iz Samobora u Breganu. Iz rečenih se isprava ne može razabrati, kakve su bile te ograde: da li nasipi s jarcima ili hrpe posječenoga stabalja. U samoj ogradi bila su vrata, i to na mjestu, koje se zvalo Teluk (a to je današnji Lug). Kroz ova je vrata vodio put u Kranjsku, a na njima se pobirala dača (tributum), jamačno za robu, koja se dovozila iz tudine.

Bilo bi svakako vrijedno doznati, ima li još danas kakvih tragova te sredovječne ograde. A to bi se možda i moglo postići, kad bi se potanje istražila okolina sv. Helene, brda Stražnjika i današnjih granica kod Bregane. Nije li možda narodna predaja u okolišnjim selima sačuvala kakav blijedi spomen o negdašnjim ogradama?

da se kod te narodne rabote skupimo svi složno; ali ne pustim riječima i prigovorima, nego korisnim i ozbiljnim radom.

Kod nas imade desetak raznih društava, a ipak se tek tri četiri od njih javljaju u našem listu. Ostala kao da ni ne postoje: niti nas zovu na svoje skupštine, niti nas obavješćuju o svome radu. Iz toga bi se moglo zaključiti, da ili ne vole, da iznose svoj rad na javnost, ili im je rad tako neznatan, te ne mogu s njim stupiti na javu, bojeći se javnoga prikora. Ni jedno nije dobro. A tko poriče potrebu javnoga izvješćivanja o životu i radu kojega društva, taj se ljuto vara; jer ako društvo traži potpore za svoj opstanak u općinstvu, onda je doista opravdano, da ga društvo i upoznava sa svojim djelovanjem. Napokon ovakovi javni izvještaji društveni mogu u prvom redu baš najviše da koriste dotičnom društvu, jer mi mogu pribaviti novih članova, a mogu za dobe i odstraniti, što ne valja.

Kad bismo uz materijalnu dobivali i moralnu pomoć sa sviju strana našega kotara, onda bi i naš list mogao biti u svakom pogledu zanimljiviji. Na to se požalio jedan glas.

„Samoborski list“ je već i dosada mogao biti „zanimljiviji“, da je htio donositi sve one notice i dopise, u kojima neko nekoga pošteno češe ili hoće javno da posrami.

Takih „zanimljivih“ stvari ima u nas dosta, ali dospijevaju u koš. Takih „zanimljivosti“ odričemo se i unaprijed, jer hoćemo da ostanemo vjerni svome programu: ne ćemo da budemo ognjište nesloge i razdora, već hoćemo da budemo žarište mira, ljubavi i sloge. Ovo su tek čvrsti uslovi, kojima možemo korisno raditi za napredak narodni i za procvat miloga nam zavičaja. A tko doista osjeća za svoj narod, u koga je prave volje, da mu pomogne do bolje budućnosti njegove, taj ne će postrance apatično posmatrati naš rad, ili ga čak otegoćivati, nego će radosno priskočiti u naše kolo, na zajedničku rabotu za sreću narodnu.

Apelujući na rodoljubnu pomoć svakoga Samoborca, ma gdje on bio, stupamo u ovo novo godišće s većom nadom u bolju sreću, no nas je dosele pratila, a sa živom željom, da ne bi nesklad naših radova ni časka narušavao harmoniju, koja se svuda naokolo ističe u ljepotama naše okoline, već da se ona popuni i pojača harmonijom naših srdaca i naših osjećaja. U to ime bila nam svjema

Sretna nova godina!

Razvitak grada Zagreba.

Regulatorna osnova za grad Zagreb potječe od g. 1888. Od tog doba počeo se grad Zagreb tako nenađano razvijati, da je gradsko poglavarstvo došlo do uvjerenja, da regulatorna osnova, koja je namijenjena dugom nizu godina, niti danas više ne odgovara postojećim okolnostima, a pogotovo da za budućnost ne samo ne odgovara, već da bi dapače bila velikom zaprekom proširenju grada.

Stoga je gradski načelnik uputio područni građevni ured, da stvar prouči i da o tome podnese svoje izvješće.

Gradski građevni ured podvrgao se toj zadaći hvale vrijednom pomnjom, stvar je proučio i došao do uvjerenja, da je prirodna težnja grada, da se širi prema jugu, prema Savi.

Kako danas stvari stoje, to je upravo nemoguće, jer je sadanji grad postojećim željezničkim prugama upravo odrezan od južne strane i dok se ta zapreka ne odstrani, svako je proširenje u tom pravcu nemoguće.

Gradski građevni ured izradio je projekat, prema kojemu se imadu sve sada postojeće željezničke pruge, koje vode od grada prema Savi, odstraniti, a isto tako imade se odstraniti i pruga između južnoga i državnoga kolodvora.

Time bi se otvorio veliki teritorij, na koji bi se grad širiti mogao sve do rijeke Save.

Za valjani promet pobrinulo se gradsko poglavarstvo time, što bi sadanji državni kolodvor ostao samo za osobni promet, dok bi se teretni kolodvor imao podići na periferiji grada u blizini savske luke, koja se imade podići nakon regulacije Save. Stoga će se svi teretni vlakovi odmah pred Maksimilom posebnom prugom kretati prema Savi, a odavle opet posebnim zavojem na južnu željeznicu.

Kako se vidi, to je velik projekat, koji će se tek nakon svestranog ispitivanja prosuditi moći.

U tu svrhu sazvaio je načelnik 22. prošavšeg mjeseca konferenciju, u kojoj su bila zastupana sva željeznička društva, visoka kr. zem. vlada, društvo arhitekta i inženira, vojni erar i gradsko zastupstvo.

Gradski načelnik i gradski građevni savjetnik protumačili su projekat, predložili nacrt i pozvali sve nazočne, da se o njemu izjave.

Do zaključka nije došlo, jer svi interesenti izjaviše, da stvar zahtijeva osobiti studij, i da će se moći izjaviti tek kod naredne konferencije.

No već kod tog prvog dogovaranja opazilo se, da svi interesenti i vještaci priznaju, da se predloženim projektom doista stvara lijepa perspektiva gradu Zagrebu, jer se njime sve zapreke radikalno odstranjuju. No zastupnici visoke vlade istaknuše bojazan, da bi te promjene tražile prevelikih troškova. Ova ih bojazan nije niti onda ostavila, kad je načelnik razložio, da se radi o glavnom gradu Hrvatske, koji imade da postane kulturnim i prometnim središtem ne samo za Hrvatsku već za cijeli slovanski jug; a jer taj projekat imade vrijediti za daleku budućnost, to ne treba gledati samo na financijsku stranu njegovu.

Nadamo se, da će ovu dobru stvar poduprijeti svi pozvani faktori. To će se vidjeti kod naredne konferencije o kojoj ćemo naše čitače izvjestiti.

Dr. H.

Dopisi.

U Stupniku hrv., dne 20. prosinca 1906.

Na 16. ovog mjeseca bijaše u školskoj zgradi u Stupniku priređeno poučno predavanje iz vinogradarstva i voćarstva.

Kako se ovdje tek pojedinci bave vinogradarstvom, jer je mjesto Stupnik u ravnici i od vinogorja prilično udaljeno, ipak se bijaše sabrao priličan broj interesenata.

Pridošli seljaci pokazahu dosta razumijevanja i smisla za sve, o čemu se tumačilo. Iz vinogradarstva bijaše među ostalim osobito naglašena potreba racionalnog gnojenja. Istaknulo se, kako većina kod nas još uvijek ne posvećuje nikakove paži je proizvođenju, sabiranju i čuvanju gnojiva i kako je uslijed primitivnog uređenja gnojiva i s nerazumnog postupka i ono malo gnoja, što se proizvodi, od manje vrijednosti, jer se na samom gnojivju najvrednije gnojive čestice izgube. Istaknuto je nadalje, kako mnogi i ne misli na to, da i loza živi i hrani se, te da se moramo brinuti i za nju, da vazda nađe dovoljnu količinu hrane u tlu, ako hoćemo, da se normalno razvije i donosi obilniji plod. Naprotiv, ako toga nije, ona gladuje, hiri, biva sve krhlijavija i počinje propadati.

Nakon ove zanimljive i važne teme iz vinogradarstva tumačilo se o važnosti voćarstva i o velikoj njegovoj koristi, što bismo je mogli imati, da se sva prikladna mjesta u cijelom području pojedinih općina zasade sa dobre dvije ili tri vrste voćaka, koje dobro uspijevaju i traže se na tržištu. Zainteresovalo je to pojedince tako, da neki od njih odlučise svoja sposobna zata zemljišta pretvoriti u voćnjake. Ovako će za cijelo postići dvostruki prirod, jer će im na istom zemljištu roditi u jednu ruku voće i davati lijep dohodak, a u drugu ruku moći će zasijati travu, te dobiti dobrog sijena za hranu stoke, što se danas također lijepo naplaćuje. Zasade li se pak voćke na rijetko, u većim razmacima jedna od druge, kao što to čine mjestimice u Njemačkoj, moći je i dalje orati između voćaka i sijati razne plodine s uspjehom.

Predavanju prisustvovao je među ostalima gos. dr. Krištof i mjesni župnik gosp. Lanović. Obojica utjecahu u predavanje zgodnim opaskama, te se pokazahu kao pravi rodoljubi i prijatelji našeg seljaka.

Stupničar.

Domaće vijesti.

Poziv na pretplatu.

S ovim brojem započinjemo drugo godišće „Samoborskog lista“. Nadajući se, da će nas naši dosadnji pretplatnici i nadalje podupirati u našem radu svojom pretplatom, molimo, da je izvole što prije obnoviti. Isto tako apelujemo i na ono građanstvo i prijatelje Samobora, koji dosele ne bijahu pretplatnici našega lista. Što jače nam bude pritekala pomoć našega građanstva, to više ćemo moći raditi za unapređenje našega lista i za interese našega zavičaja. Ne tražimo veliku žrtvu: ta jednu krunu na četvrt godine zacijelo može svatko lako pregorjeti, samo ako hoće.

Okolišnu inteligenciju i naše prijatelje u kotaru molimo, da nas pomažu materijalno i moralno, napose pak da nastoje raširiti „Sam. list“ među narod. Njih će to stojati malo truda, a nama i narodnoj prosvjeti pomoći će mnogo. — Pretplata listu jest

na cijelu godinu K 4—
na po godine K 2—
na četvrt godine K 1—

s poštom 48 filira, a u Americu K 1.40 na godinu više.

Darovi. Deset je godina, što vrlo počitana porodica g. Leibenfrosta dolazi svake godine u Samobor na ljetovanje. Gospoda Olga Leibenfrost, koja je svojom dječicom provela kroz ovo deset godina mnoge ugodne časove u Samoboru, priredila je na uspomenu toga desetgodišta veliku radost najsiromašnijoj djeci samoborske škole: po deset dječaka i deset djevojčica potpuno je zaodjenula toplim zimskim odijelom.

Plemenitoj ovoj gospođi, koja je krasnim ovim činom jadnoj sirotinji ublažila gorki njezin udes, te joj sa svojom dobrotom izazvala na oči suze radosnice i razdragala joj nevina srca, izriče ravnateljstvo škole najljepšu zahvalu. Tople molitvice nadarene siročadi isprosile obilje blagoslova njoj i njenoj dječici.

— Gospodin Franjo Bahovac darovao je družbi sv. Cirila i Metoda svotu od 10 kruna mjesto vijenca na odar blagopokojnog svog kuma i prijatelja Fileusa Jurčića.

† Mijo Božić. U posljednjem smo broju zabilježili smrt vrijednog ovog pokojnika. Kako nam je vijest stigla tek pri zaključku lista, to nam je ovaj put javiti, da je njegov sprovod jasno dokazao, kako je bio pokojnik štovan i cijenjen od svih slojeva našega građanstva. Pokojnik je bio izvršujući član „Jeke“ za njezina osnutka, pa mu je društvo otpjevalo na grobu nadgrobnu pjesmu. Pokoj mu vječni!

Pomozimo pticicama! Kako je zapao visok snijeg, te na debelo pokrio i polje i šumu, jadne ptice ne mogu si potražiti hrane, te će skapavati od gladi. Pomozimo tim bijednim stvorovima, koji nas cijelo ljeto razveseljuju svojim pjevanjem, a čuvaju nam voćke od kukaca i gusjenica. Nastavimo im u dvorištu ili na kakovu zakonjenu mjestu hrane: mrvice od kruha i jela, po koje zrne žita, pa smo ih spasili od propasti.

† Fileus Jurčić, trgovac i posjednik, umro je 17. prosinca nakon duge i teške bolesti u 65. godini života. Cestiti ovaj pokojnik bijaše sa svoje blage duše svakom omiljeo te je uživao općeno štovanje kako u građanstvu tako i u okolišnom seljačkom narodu. — Obrtničko-radničko društvo „Napredak“ oplakuje u pokojniku svoga zaslužnoga pokrovitelja. Laka zemlja pokojniku, a naše saučesće rastuženoj obitelji i rodbini!

Promjene u šumarstvu. G. Ljudevit Szentgyörgy, kr. kot. šumar X. č. razreda premješten je u Zagreb, te je pridijeljen kr. zem. vladi, odjelu za unut. poslove. G. Szentgyörgy ostavit će u Samoboru kao savjestan činovnik, iskusan stručnjak i iskren prijatelj najljepšu uspomenu. Općini je našoj išao u svem na ruku, a najnovije uređenje Stražnika od velike je česti njegovo djelo. Za „Samob. list“ napisao je također par stručnih članaka, popularno pisanih, zašto smo bili osobito zahvalni. Kao odbornik „Društva za poljepšanje Samobora“ stekao je lijepih zasluga.

— Gosp. Josip Jakopec, kr. kot. šumar XI. č. r. promaknut je u X. č. r., pa je ostavljen pridijeljen kod kr. zem. vlade. — Cestitamo!

† Stjepan Blažinčić, mesar i posjednik umro je naglom smrću 24. pr. mj. Pokopan je uz brojno saučesće općinstva i domaćih društava. Pokojnik bijaše miroljubiv čovjek i vrijedan građanin. Laka mu zemlja!

Vojnička vijest. Gosp. inžinir Franjo Gabrić pričuvni poručnik u 53. pješ. pukovnji premješten je današnjim danom u domobransku pukovniju br. 37., koja se nalazi u Dalmaciji.

Dražba rudokopa. Kako saznajemo, raspisana je za 12. o. mj. javna dražba rudokopa u Rudama. Hoće li sada doći do prodaje, vidjet ćemo.

Vatrogasni ples. Ovogodišnji vatrogasni ples s tombolom održat će se u nedjelju, 20. siječnja. Vatrogasni plesovi oduvijek su na glasu kao prave „purgarske“ neprisiljene zabave, na kojima se odražava sloga i jednodušnost našega građanstva. Nađe je dakle, da će i ovaj ples biti brojno pohađen i da će odziv našega općinstva biti potpun. Naši požrtvovni vatrogasci zaista to zaslužuju. — Preplate i darove za tombolu prima društvo sa zahvalnošću.

Promet na samoborskoj željeznici. Mjeseca rujna 1906. iznosio je dohodak K 11.768, dok je isti mjesec g. 1905. unišio samo K 8.807. Cijele godine do konca mjeseca rujna 1906. unišio je K 88.344, nasuprot je lanjske godine u isto vrijeme unišio K 70.333.

Izgubljeno. Koncem svibnja 1906. izgubljena je štedionička knjižica broj 4717, a glanj na ime Alojz Pašić, koji boravi sada u Americi. Cestiti se nalaznik umoljava, da tu knjižicu preda u tiskari „Samob. lista“ ili u samoborskoj štedionici.

Potres. Prekojučer u 2 sata 10 časova poslije podne oćutio se u Samoboru laki potres uz neznatnu tužjavu. Potrajao je u svem 2 sekunde. Uslijed kratkoće nije se mogao tačno ustanoviti njegov pravac.

Zdravstvene prilike u Samoboru i njegovu kotaru. U mjesecu prosincu, budući da je nastala osjetljivu studen, bile su glavne bolesti: katari i upale disajla, a zatim reumatizam zglobova, kože i mišića. Unesrećeno je 1 dijete od dvije godine, rodom iz Konjice. Ovo je dijete palo u neogravenu vapnenu jamu i u njoj se udavilo. Razučeno je po sudsko-liječničkom povjerenstvu. — Od priljepljivih bolesti pojavila se difterija u 2 slučajeva u Maloj Rakovici.

Dr. B.

Društvene vijesti.

Hrv. pjev. društvo „Jeka“ u Samoboru. priređuje u nedjelju dne 6. siječnja koncert sa predstavom i plesom. Iz naklonosti spram društva sudjelovat će kod koncerta gđice: Julka Levak, Marica Lang i Dragica Katić te g. Bogdan pl. Vulaković, bivši član hrv. opere u Zagrebu. Na koncertu i za vrijeme plesa svirati će vojnička glazba 25. domobranske pukovnije iz Zagreba. — Raspored: 1. Overtura, glazba, 2. Novak: „Bi mirna noć“, pjeva „Jeka“ (solo g. Buzina). 3. Dvoržak: „Slavenski plesovi br. 1 i 2 izvadaju na glasoviru gđice M. Lang i D. Katić. 4. Verdi: Arija Germona iz op. „Traviata“, pjeva g. B. pl. Vulaković. 5. Aljaž: „Obćutki“, pjeva „Jeka“ (solo g. Buzina). 6. Albini: Barcarola iz op. „Nabob“, pjeva g. Vulaković uz pratnju „Jeka“ i glazbe. 7. Berton: „Ne kunite“, šala u jednom činu. — Početak točno u 8 sati.

Vojno-veteransko društvo u Samoboru održat će svoju običajnu plesnu zabavu s tombolom 2. veljače.

Obrtničko-radničko društvo „Napredak“ javlja p. n. građanstvu i svjema svojim članovima, da ne će ove godine prirediti svoju običajnu zabavu s plesom radi smrti blagopokojnog g. Fileusa Jurčića, bivšega pokrovitelja toga društva.

Pučkoj čitaonici u Samoboru poklonila je milost gđa Klotilda Reizer prigodom božićnih blagdana 20 krasnih knjiga, na kojem daru predsjedništvo darovateljici najsrdčajnije zahvaljuje.

Svaštice.

Jesenska skupština zagrebačke županije održana je 20. prosinca. Na njoj je obavljena instalacija novoga vel. župana preuzv. g. Dragana Petra Turko-vića. Programna besjeda novoga župana oduševila je sve skupštinare. Od naših skupština govorio je gosp. Forko pozdravljajući novu vladu; g. Mrakužić preporučujući veću pasku oblasti na patvorenje pića. On je nadalje predložio: 1. da se zamoli kr. zem. vlada, da pristupi 12. siječnja 1907. raspisanoj javnoj dražbi i kupi rudokope sadre, željeza i bakra u Rudama; 2. da se zemaljska vlada zamoli, da namakne sredstva, kako bi se proti zubu vremena zaštitila stara samoborska gradina; 3. da se zem. vlada zamoli, da u Noršić-selu-Sv. Duh podigne uzornu ovcarnicu; 4. da se u Samoboru ustroj bolnica.

G. je Kniewald predložio, neka se zamoli kr. zem. vlada za pospješene riješenja pitanja otkupa javnih radnja od činovnika kr. ug. drž. željeznica, jer oni toga sada ne plaćaju, onda: da se zakonom uredi pitanje o kolonizaciji cigana. G. Forko iznesao je prijedlog o regulaciji potoka Rakovice.

U žup. upravni odbor izabran je među ostalima i vlastelin g. Milan pl. Kiepack.

Nova vrsta poreza. Budgetno povjerenstvo francuske komore izmislilo je dva nova načina, kojima će povećati državne prihode. Misli se naime udariti porez na plemstvo, te bi iznosio za vojvodu 5000, za markeza i grofa 2000, za baruna 1000, a za viteza 20 franaka. Time bi se novcem platila investitura.

Drugi će se porez udariti na klavire. Tkogod ima klavir, morat će za nj plaćati na godinu 20 franaka.

Ženska vatrogasna četa. U gradiću Radomy-schlu kraj Krakova osnovala se vatrogasna četa, koja sastoji od ženskih izvršujućih članova. U tom su gradiću muškarci od veće česti zidari, stolari, tesari i ostali građevni radnici, pa su gotovo čitavo ljeto zaposleni izvan grada. Kad bukne vatra, nije dovoljno muškaraca, da gase požar. Stoga se zakaniše žene i djevojke, da osnuju žensku vatrogasnu četu, i da bdiju ljeti nad sigurnošću grada. Četa je dobro organizovana i naravno — uniformovana. Broj ženskih izvršujućih članova nadmašio je svako očekivanje.

Strijeljani buntovnici. Dne 4. pr. mj. smaknuto je u Kronstadtu 19 mornara, koji su učestvovali u poznatoj buni na ratnim brodovima. Petrogradski dopisnik „Journala“ ovako opisuje taj prizor: Bilo je 6 sati u jutro. Duvao je vrlo hladan vjetar. U 6. bateriji tvrđave bile su učinjene sve zadnje pripreme. Osuđenici su došli na stratište sat prije ustanovljenog roka. Bili su mirni; na njihovim se licima nije mogao čitati ni strah ni cinizam. Jedan časnik stao je čitati smrtnu osudu, ali je morao prekinuti čitanje, jer su osuđenici intonirali revolucionarnu himnu: „Mi smo pali kao žrtve velike borbe“. Na stratištu su bila podignuta dva stupa oko 40 metara daleko jedan od drugoga. Stupove je spajao debao konop i o taj konop su vezani svi osuđenici. Dok su buntovnici pjevali, pokrili su im vojnici glave vrećama. Viđala je velika studen, te su vojnici, a osobito osuđenici, koji su bili lako odjeveni, cvokotali zubima. Od jednom je u potumraku jesenskog jutra zalepršala bijela zastavica: znak, da se puca. Čula se je kratka podmukla časnikova zapovijed, a odmah sa tim salva. Tri su osuđenika ostala na mjestu mrtva, a ostali su bili samo ranjeni, jer su ih taneta pogodila u ruke, noge i truh. Ubijeni su se srušili na zamlju, te su pri

tom povukli sobom i ostale. Bilo je užasno promatrati to klupko mrtvih i ranjenih, koji su jaukali, stenjali i kleli. Vojni odjel je ispalio u tu grupu još jednu salvu, ali ni ta nije dokončala život nesretnika, te su vojnici morali još pucati. Bio je pravi pokolj. Kad se više nije čulo ni jednog glasa među osuđenima, strpali su vojnici mrtva tjelesa u vreće, te ih sahranili. Nakon toga su se vojnici postavili opet u red, iskazali puškama počast zapovjedajućem časniku i odmarširali markiranim korakom u vojarnu . . .

Naklade pariskih novina silno su velike. Od sviju dosegle su dosada najveći broj naklade „Petit Parisien“, koje se štampaju svaki dan u 1 i četvrt milijuna, a nedjeljom 1 i po milijuna primjeraka. Za njim dolazi „Petit Journal“ s nakladom od 850 tisuća, onda „Journal“ sa 650 tisuća, „Matin“ sa 450 tisuća primjeraka.

Prosvjeta.

„Hrvatsko društvo za pučku prosvjetu“ osnovano je u Zagrebu, a svrha mu je nastojanje, da se hrv. narod čudoredno, duševno i gospodarski što više razvije. S obzirom na ovu plemenitu zadaću, dužnost je svakog pravog rodoljuba, da ovo društvo po mogućnosti podupre. Tu treba pomoći čitavoga naroda, a u prvom redu njegove inteligencije. Unišanjem zdrave pučke prosvjete u najšire slojeve narodne, spašavat će mo i dizati naš narod i kulturno i materijalno. — Društvo se konstituiralo prošavšega mjeseca izabravši jednoglasno predsjednikom poznatog otadžbenika i um. podžupana Josipa Muzlera. U odbor su izabrana 24 odbornika, a među njima vidimo i naše Samoborce: učitelja Josipa Kirina u Zagrebu i prof. Milakovića u Sarajevu.

Povjereništvo društva za Samobor preuzeo je urednik našega lista dr. Mijo Juratović.

Društvo hrv. sveuč. građana za pouku analfabeta izdalo je topli apel na našu inteligenciju, neka bi ova svojski poduprla društveni rad u suzbijanju nepismenosti u našem narodu. Društvo je stavilo svojom zadaćom, da provede kotarske i mjesne organizacije, u kojima bi se imala skupiti sva inteligencija, a na čelu im najugledniji ljudi kotara, da u svom kraju propagiraju ideje o suzbijanju analfabetizma, da se brinu za otvaranje tečajeva i njihovo uzdržavanje, te tako podupru djelovanje društva u provinciji. Tko čuti volje da pomogne društvu u označenom pravcu, neka se obrati na samo društvo, Zagreb, Kačićeva ulica, 21.

Gospodarstvo.

Uski i široki slogovi.

Velika je pogriješka u našega ratara, što se pre-malo ili gotovo ništa ne brine, da upozna narav i osobnost svoga zemljišta. Kod seljaka se to može donekle ispričati njegovom neupućenošću i nedostatnom naobrazbom u gospodarstvu. Ali jednaki nehalj opažamo i kod obrazovanih gospodara, što se ne da nikako ispričati. Pošljedice su takova nemara razne mane u obrađivanju, a najjače se opažaju u slaboj i nepovoljnoj žetvi.

Takav jedan grijeh našega poljskoga gospodarstva, i to veliki grijeh, jesu uski slogovi. Stogod imade u nas seljačkih oranica, sve su izorane i složene na uske slogove; izuzetak su samo neka vlastela i koji napredniji inteligentniji gospodari. Naš ratar nikada prije oranja ne pomislija, kakove će slagati slogove, već pri tom slijepo radi onako, kako je našao t. j. radi tako, kako je radio i otac njegov i kako vidi u svoga susjeda. Da pokuša po primjeru vlastele, da i on ore široke slogove, ne pade mu nikada na um. A to zato ne, jer je on tvrdo uvjeren, da je bolje onako, kako on radi, a to uvjerenje crpe naprosto iz djela svojih otaca, a također još iz načela, da je svakako on upućeniji u zemljoradnju od gospode, te je sposobniji da prosudi, e da li je bolje praviti široke ili uske slogove.

Ali uistinu nije tako. Pametni i izučeni gospodari potpuno su istražili ovu stvar, pak su došli do uvjerenja, da uski slogovi samo onako općeno upotrebljavani nanose štetu gospodarstvu. Da je naš čovjek manje svoje-glav, te da se dade u svacemu uputiti i da se po tom dade na prokušavanje, odavno bi već bio zabacio svoje uske slogove, gdje im nije mjesta. Iskustvom se dokazalo, da slogovi — bili oni uski ili široki — imadu svojih zlih strana, pak su ih zato već svagdje zabacili, gdje god je bila od njih veća šteta od koristi. Odjedod su dakle gospodarske prilike povoljne, gdje god je razumno uređena odvodnja oranica, tamo se ne prave na njivama nikakovi slogovi, već se cijela zemljišna ploha jednako izore i prebrana, a odvodni se jarci iskopaju samo prema potrebi. Kod nas su nažalost zemljišna i gospodarske prilike za sada još takove, te ne možemo pomisljati općeno na plošno oranje, već treba da gradimo slogove. Slogovi se slažu svakojako: od najveće su česti uski i izbačeni, ali se grade uski i ravni; negdje su još uži, ali tim jače uzdignuti; najmanje pak, da vrlo malo grade se široki i ravni ili uzdignuti slogovi.

Pitamo li, zašto su napredni gospodari napustili slogove, reći će nam: jedino zato, da nestane na njivi jaraka, pa da se poveća prirod. U jarcima, kako svatko zna, ne raste žito; njima se dakle znatan dio oranice svake godine izgubi bez svake koristi, po njima dakle gospodar znatno štetuje.

Da vidimo u čemu. — Prvo: sjeme, što je kod sjetve palo u jarak, obično istrhne od preobilja vlage; drugo: gnoj, što je pao u jarak ne koristi biljkama, nego se vodom ocijedi i otplavi. Uračunamo li k tomu još preostali prazni prostor od jaraka, tad vidimo, da je šteta od njih trostruka. Uzmimo, da je jarak 20—30 cm. širok, a dug 100 metara, to će nam od njega ostati na njivi 20 do 30 četvornih metara praznog prostora, koji smo zaludu obradili, pognojili i zasijali. No to je tek šteta od jednoga jaraka, a što više je ostavljeno jaraka, to više smo potratili sjemena i gnoja, a to manje ćemo i žeti. Očito je dakle, da ratar gradeći bez opravdane potrebe uske slogove, sam je krivac, što će mu prirod žetve radi premnogih slogova biti za trećinu ili četvrtinu manji.

Ali još i osim toga ne mogu se uski slogovi preporučiti, jer su dosta nezgodni za obrađivanje: teško se dadu branati i obrađivati nekim novijim ratlima, a pogotovu su nepodesni za košnju, ako su ikoliko jače uzdignuti.

Sve ovo mora potaknuti gospodara, da valjano istraži tle svoje oranice. Nade li, da je vlažna, treba da se pobrine za odvodnju, pa će onda bez brige moći graditi široke slogove, a potom će povećati i njezin prirod.

Nažalost prečesto vidimo po našim oranicama neke uzdignute slogove od nekoliko brazda. Jarci između slogova široki su i napunjeni vodom, koja pokriva dobru čest sloga s jedne i s druge strane. Ovo je najgore: tu može biljka da uspijeva samo na hrpu sloga, dok je po stranama sve niže, krhlije i žuče, ne donosi ništa ili vrlo malo ploda. Uzrok neuspjavanju je preobilje vode u zemlji, povećano još tim, što ratar nije prema potrebi jarke spustio i pročistio, kako bi mogla suvišna voda iz njih otecati, a nije bilo od nužde, da slogove previše uzdigne, jer je baš radi toga voda mogla po stranama dublje prodirati u slog te ga močiti. Svaki ovakav primjer kazuje nam, da je tle oranice vrlo vlažno. Na takom zemljištu dobro se možemo poslužiti uskim slogovima, pače se i preporučuje za svako takovo zemljište, gdje se biljkama štetna voda ne da drugojačije odstraniti, nego jarcima između uskih slogova. Ali i tu treba imati načina t. j. moramo biti na čistu: što i zašto radimo.

Štetna naime vlaga može potjecati od kiše i snijega, a može prodirati iznutrinje zemlje k površini. Ako je zemlja propusna, nestat će doskora te suvišne vlage bez daljnjih štetnih posljedica. No gore je, kad je gornji sloj zemlje — mekota, nepropusna, a najgore, ako je nepropusna donja naslaga, što je zovemo zdravicom. Što više je u tlu masne gline, ili teške ilovače, to teže propušta vodu. Glina doduše upija vodu i sporo je suši, ali kad se jednod vodom zasiti, ne pušta više u sebe vode, nego je odbija. Ali i sposobnost njezina, da upija vodu, nije uvijek jednaka, nego se mijenja prema tome, da li je glina zbijenija ili usitnena. Tek preorana i dobro razmrvičena glina upija znatno više vode nego odležana i zbijena. A za kišovitoa vremena brzo postane zbijena i teška kao i teška ilovača i ne propušta vode.

Odje je dakle na oranici takovo tle, nakupit će se od snijega i kiša obilje vode; a nije li površina oranice položita, da bi mogla voda s nje otecati, ostat će na oranici dotle, dok se od topline ne ispari. Za to vrijeme pak zaguši dobar dio usjeva, a opazit će se i druge zle posljedice. Na takovoj oranici potrebno je, da se grade uski slogovi s uskim ali dubokim jarcima, kojima će suvišna voda s oranice otecati. Naravski, da je nužno, da su jarci uvijek pročišćeni, a ako se kada zamulje, valja ih opet otvoriti.

Još je jedna prilika, gdje je opravdana upotreba uskih slogova. To je naime tamo, gdje tlu posve manjka zdravica t. j. donja naslaga zemlje ili samo od veće česti, a mjesto nje nalazi se kremenasta ili klisurasta naslaga. Mekota je tu obično tanka, plitka. Na takvom tlu morat će si biljke crpiti hranu samo iz mekote, a ova kako je plitka, a pod njom opet kamen, stradać će ljeti mnogo od vrućine zimi pak od preobilja vlage, a s njome će stradati i dotično gospodarsko bilje. Donekle dade se taj nepovoljan odnošaj promijeniti i poboljšati uskim slogovima. Ta promjena nadalje pomoću uskih slogova sastoji se u tome, što se zemlja iz jaraka izbaci na slogove, uslijed čega bude mekota za trećinu dublja, a to već mnogo pomaže, da biljke mogu bolje uspijevati i obilnije roditi. Proračunano je, da je ovim načinom postignuti višak u prirodni uvijek veći od onoga gubitka, što nastaje od praznih jaraka.

To su eto jedine prilike, u kojima je doista potrebno, da gradimo uske slogove. Na svakom pak drugom zemljištu, koje nije vlažno a imade dobru zdravicu, ne treba nikakvih slogova; ili ako se već prave, neka budu što širi, jer će u toliko manja biti šteta, što od njih nastaje. Tko na jakom, dubokom i plodnom tlu, koje ne strada od vlage, gradi po dva-tri metra ili još uže slogove, zaista je vrijedan i prikora i sazaljenja, jer prikračuje sam sebe.

Franceska je prva zemlja na svijetu koja proizvaja najbolje „PARFUME“.

Čast mi je javiti da sam preuzeo prodaju sapuna i parfuma od

Nuphar Co. iz Pariza, te upozorujem si. općinstvo na isto.

Tko želi pravi kineski čaj, neka kupuje samo „**INDRA TEA**“, jer je taj najbolji ali samo u paketima po 60 ml., i K 13 K.

Preporučam zajamčeno pravi **Franceski Cognac**

u bočicama po K 140, 240 i 8 K.

Sve ostale lijekove i razne specialitete uvijek dobro i samo prve vrste u ljekarni **M. Kleščića u Samoboru.**

Liker-vino za mlohave i nemoćne osobe, finog ukusa itd. itd. jest

Crêma

Marsala

tvornice specialiteta

Attilio Depaul iz Trsta.

U Samoboru se dobiva kod Janka Budia ml.

Najbolji i najfiniji je

ocat bez alkohola

a dobiva se u tvornici oca **Andrije Nagode.**

Cijenjenim svojim gostovima i prijateljima želim sretnu novu godinu!

Franjo Švarić.

Sretnu novu godinu 1907.!

želi svojim mušterijama

Mirko Kleščić, ljekarnik.

Sretnu novu godinu

želi svojim cijenjenim gostovima

Josip Fittler.

Želim sretnu

novu godinu!

svim svojim mušterijama.

Petar Dumić ml.

Javna zahvala.

Svima mojim cijenjenim mušterijama, prijateljima i znancima na odlasku iz Samobora u Zagreb zahvaljujem na povjerenju, kojim su mene počastili, dajući se kod mene u mesnici posluživati, te svima ujedno kličem srdačan „s bogom!“, želeći im „sretnu novu godinu 1907.“

U Samoboru, 31. prosinca 1906.

Josip Matijaščić ml.

Želim sretnu

novu godinu!

svima svojim mušterijama.

Mavro Neuman.

Svima svojim cijenjenim mušterijama, prijateljima i znancima želim

Sretnu novu godinu 1907.

I. Levičar.

Sretno novo ljeto želi svima svojim mušterijama **Slavko Šek.**

Sretna bila god. 1907.!!

<p>Svima svojim mušterijama i prijateljima želim</p> <p>sretnu novu godinu!</p> <p>Djuro Jakopec, trgovac.</p>	<p>Sretno novo ljeto!</p> <p>želi svojim gostovima</p> <p>Paredschneider.</p>	<p>Želim sretnu</p> <p>novu godinu!</p> <p>svima svojim mušterijama</p> <p>Janko Budi ml.</p>
<p>Želim sretno</p> <p>novo ljeto!</p> <p>svim svojim mušterijama, znancima i prijateljima.</p> <p>I. Koudelka.</p>	<p>Cijenjenim svojim mušterijama želim</p> <p>sretnu novu godinu!</p> <p>F. Gabrić, trgovac.</p>	<p>Sretnu novu godinu!</p> <p>želim svojim cijenjenim gostovima, mušterijama, prijateljima i znancima.</p> <p>Ivan Budi.</p>
<p>Cijenjenim svojim gostovima, mušterijama, prijateljima i znancima želim</p> <p>sretno novo ljeto!</p> <p>Franjo Budi.</p>	<p>Želim sretnu</p> <p>novu godinu 1907.</p> <p>svima svojim mušterijama i prijateljima</p> <p>A. Filipec.</p>	<p>Svima svojim gostovima želim</p> <p>sretno novo ljeto!</p> <p>M. Dattler.</p>
<p>Svima svojim cijenjenim mušterijama i prijateljima želi</p> <p>sretnu novu godinu!</p> <p>Eduard Presečki, Samobor.</p>		
<p>Mato Hudoklin</p> <p>želi svima svojim cijenjenim mušterijama</p> <p>sretno novo ljeto!</p>	<p>Želim sretnu</p> <p>novu godinu!</p> <p>svim svojim mušterijama.</p> <p>Rudolf Hirschl.</p>	<p>Svjema svojim mušterijama želimo</p> <p>sretnu novu godinu!</p> <p>Braća Strmoli.</p>
<p>Sretno novo ljeto!</p> <p>želi svojim cijenjenim mušterijama</p> <p>Melanija Vuja.</p>	<p>Želim sretno</p> <p>novo ljeto 1907.</p> <p>svim svojim mušterijama.</p> <p>Djuro Žitković.</p>	<p>Sretno novo ljeto!</p> <p>želimo svojim cijenjenim mušterijama i gostovima.</p> <p>Mijo i Makso Novak.</p>

Javna zahvala.

Svjema prijateljima i znancima, koji su moga miloga supruga

MIJU BOZIĆA

sproveli do hladnoga groba, a meni tom prilikom izrazili svoje saučešće, srdačno zahvalijem.

Naoseb pak izričem toplu hvalu veleuč. gg. dr. Biščanu i dr. Juratoviću za njihovo neumorno i brižno liječenje, veleč. g. župniku i dekanu Forku, koji je pokojnika u bolesti često posjetio, do vječnog počivališta spremio i tuj se ganutljivo sa pokojnikom oprostio; hvala veleč. g. kapelanu F. Forku, koji je također pokojnika sproveo kao dobrog susjeda.

Najsrdajša hvala gdama Barići Mihele, Anki Golešić i Faniki udovi Luić, te obitelji Ivanušević, koji su grob pokojnika okitili vijencima.

Hvala pjevačkom društvu „Jeka“, koja se pjesmom tužaljkom za uvijek rastala od dragoga pokojnika, te obrtno-radničkom i veteranskom društvu.

Svim i svakomu hvala, koji su pokojnika u bolesti posjećivali i do hladnog groba otpratili, te meni sućut iskazali.

Julijana Božić.

Javna zahvala.

Gospodinu Josipu Matijaševiću, koji je kao član utemeljač pristupio obrtničko-radničkomu društvu „Napredak“ u Samoboru sa svotom od K 50, za podpiranje ubogih i bolesnih članova, budi ovim putem izrečena najdublja hvala. — Ugledali se i drugi građani u ovaj lijepi primjer!

U Samoboru, 28. prosinca 1906.

Odbor.

Novi šivaći stroj

za krojače prodaje se uz povoljne uvjete. Upitati kod g. J. Bračuna.

Lijep stan

od 5 soba s nuzgrednim prostorijama i vrtom iznajmljuje se u Šmidhenovoj ulici broj 5.

Javna zahvala

Smatramo svojom dužnošću, da se u cijjenenom našem „Samoborskom listu“, koji je sažaljući donio vijest o smrti drage naše pokojnice:

ALOJZIJE LAMOTH

zahvalimo ponajprije slav. uredništvu „Samoborskoga lista“ i svima, koji su nama bilo na koji način izrekli sažaljenje, a napose gospodi Anici Hudoklin i gospodi Katici Žitković, g. Franji Božiću, g. Filipu Brezaku i g. Franji Blažinčiću, koji su našu pokojnicu teško bolesnu uz veliki napor još jedva živu iz daleka dopratili, da je barem na krilu svojih i u svojem domu izdahnuti mogla. Lijepa hvala veleuč. g. dr. Juratoviću, koji je učinio, koliko je mogao, zatim sl. društvima: vatrogasnomu i bratovštini, koja su pokojnicu do mjesta vječnoga počinka sprovele, i veleč. g. župniku, koji nas je toplim riječima nad otvorenim grobom pokojničim u velikoj nesreći našoj barem donekle umirio.

Svima od svega srca zahvaljujemo!

Tugujuća obitelj.

Članovima „Narodne pomoćnice“.

Na oglas u „Nar. Nov.“ od 17. pr. mj., koji nije potpisao nitko od jedanaestorice članova ravnateljstva, već samo ravnatelj Sivoš, predsjednik Bašek, a osim toga trinaestorica „članova“ „Narodne pomoćnice“, dužnost nam je odgovoriti: Sudbeni vještaci za kazneni i trgovački sud u Zagrebu preuzeli su od ravnateljstva sve knjige od postanka ove zadruge na pregledanje. Radi godišnjeg zaključka pregledali su isti vještaci najprije knjige za g. 1906. Ostalih knjiga još nisu pregledali. Zato sav oglas u „Nar. Nov.“ nema temelja, jer sudbeni vještaci još nisu dali nikakovo mnijenje, na kojem se ovaj oglas tobože temelji.

Sve članove „Nar. pomoćnice“ molimo najuljudnije, da se izvole još kratko vrijeme strpiti, dok sudbeni vještaci izreknu svoje mnijenje, na temelju kojega će i kazneni i trgovački sud izreći svoju osudu.

U Zagrebu, dne 19. prosinca 1906.

Ivan Sarić. Milan Domitrović. Dragutin Miller.

Tko pošalje ???

poštom unaprijed

5 K 40 filira,

10 kruna,

dobije franko u kuću slijedećih 20 knjiga. Samo kratko vrijeme nečuvano jeftino!

1. Frey: „Pomorska bitka“. 2. Bogović: „Crna kraljica“. 3. Tomšić: „Pripovijesti“. 4. „Život kraljice Jelisave“. 5. Sirola: „Brat i sestra“. 6. „Doista jedan je bog“. 7. Mijatov: „Život hajduka Udmanića“. 8. Pastorčić: „Rusko japanski rat“. 9. „Pustolovine Petrice Kerempuha“. 10. S. K.: „Spomen-pjesme“. 11. Pužar: „Obrstar Jelačić“. 12. „Dvostruko umorstvo“. 13. Sirola: „Devet izvornih pripovijesti“. 14. Sirola: „Sikanova djeca“. 15. „Vojničke šale“. 16. Pužar: „Seljačke pravice“. 17. Sienkiewitz: „Bartek pobjeditelj“ (novo). 18. Verne: „Doktor Oks“. 19. Grigorović: „Piknik“. 20. Tomašić: „Crnice“.

Tko šalje poštom unaprijed K 3-20, dobije 30 šaljivih predmeta za zabavu u ugodnom društvu.

Tko šalje unaprijed K 1-20, dobiva „Zlatne ribice“, galeriju slika (samo odrasli).

Novce molim unaprijed slati knjižari i papirnici

Ferdo Strmecki ml.,

Frankopanska ulica br. 2. — Z A G R E B. — Frankopanska ulica br. 2.

Gostionica

„Kraljici prirode“

(Vila Eduard Presečki)

nalazi se u čarobnom Anin-perivoju, te je ugodno sklonište za odmor, okrepu i zabavu. — Divotni vidici pružaju gostima vanredan užitak. — Svježi gorski uzduh prija grudima i podaje krepko zdravlje.

U gostionici se toči za okrepu gostiju:

izvršno domaće vino

iz vlastitih vinograda, kao i

svježe ožujsko pivo,

dobiju se sve vrste

toplili i hladnih jela

kao i sir Ementhalski, domaći, švicarski itd., salama, jaja, slatko i kiselo mlijeko, maslac, bijela i crna kava, kakao, te priznati Samoborski kruh iz moje svestrano priznate uzorne pekarnice.

Po narudžbi dobije se **janjetina, odajak,** tepo želji i sve druge vrste jela.

Objed se može i posebice naručiti, da se naznači broj gostiju i vrsta jestiva, te da to domaće najave usmeno, a strani pismeno u Šmidhenovoj ulici broj 4.

Gostionica „Kraljici Prirode“ E. Presečki-a.